

NA DOSLECH

V. / 2020 ■ NEWSLETTER ■ VYDAVATELSTVÍ SUPRAPHON, a. s. WWW.SUPRAPHON.CZ

JITKA ZELENKOVÁ

VŠECHNO NEJLEPŠÍ

Foto © Lenka Hatašová

SU6707-2

JITKA ZELENKOVÁ:

JSEM NAPROSTO TYPICKÝ ROZPOLCENÝ BLÍŽENEC!

Supraphon nachystal při příležitosti významného životního jubilea zpěvačky Jitky Zelenkové nové kompilační album jejích největších hitů. Album „Best Of Jitka Zelenková“ obsahuje přes dvacet písní, které mapují její úspěšnou hudební dráhu. Ve výběru najdete všechny velké hity včetně čtyř duetů. Narozeninové album vyšlo ke zpěvaččiným kulatinám na CD i v digitální podobě.

U příležitosti vydání výběrového alba, které si sestavila sama zpěvačka, jsme se jí zeptali:

Jitko, jste narozená ve znamení Blíženců. Sedí na vás jeho charakteristika?

Jsem naprosto typický rozpolcený Blíženec. Jsem schopna říct, že něco bude senzací, a proto se to musí udělat, a vzápětí si položit otázku, jestli to tak skutečně je a jestli by nebylo lepší to nedělat. Kamarádi vždycky říkají: Jitko, už je to zase tady! Opět pochybuješ...

Co bylo pro jubilejní „Best of“ album základním kritériem, aby se písnička do výběru dostala?

Vycházela jsem z toho, jaké písničky si za ta léta nejvíc oblíbili posluchači. Dalším měřítkem bylo, které skladby nejvíc „fungují“ na koncertech, ale hlavně – je to průřez všemi mými alby od roku 1979.

Kterou písničku řadíte do svého osobního „Best of“?

Samozřejmě, lidé jsou většinou zvyklí dobře reagovat na písničky, které znají z rádia. Já ale na svých koncertech zaznamenávám ohlas i na skladby, které ohrané nejsou. K těm patří mimo jiné „Sem tam“, kterou napsala vynikající Joni Mitchell a já ji zpívám s nádherným textem Pavla Vrby. Obzvlášť mě u této písničky těší, že má neustálý vývoj a na každém koncertě je vlastně jiná.

Na albu jsou i dueta. Jak si vybíráte kolegu pro takovou píseň?

Vždycky, když jsem připravovala duet, řídila jsem se jedinou věcí – s kým se mi dobře zpívá, aby k sobě hlasy dobře ladily. Ke třem skvělým Karlům (Gottovi, Černochovi, Zichovi) přibyl David Kraus, kterého jsem si vybrala před mnoha lety, když jsem ho slyšela zpívat známý standart Mona Lisa od Nat King Colea. Skvělá příležitost se nám naskytla v roce 2018, kdy jsem natáčela album „Intimity“. David byl jasná volba pro krásný duet „Pouhý známý“.

HEGEROVÁ & HAPKA & HORÁČEK

POTMĚŠILÝ HOST SE VRACÍ

Supraphon vydává v pátek 19. června 2020 po třiatřiceti letech od prvního vydání speciální edici legendárního alba *Potměšilý host* – písně Petra Hapky na slova Michala Horáčka kongeniálně nazpívané Hanou Hegerovou. Album vyjde na CD obohaceno o sedm bonusových písní a ve výpravném obalu na LP desce, kde je připraven i poukaz s kódem, jenž zdarma umožní stažení původní Hi-Res verze alba.

Potměšilý host je páté studiové album Hany Hegerové, které vznikalo postupně od července 1985 až do srpna 1986 v nahrávacích studiích Mozarteum a Hrnčiče. Album obsahuje deset osobitých písní dnes již proslulé autorské dvojice Petr Hapka a Michal Horáček. Na nahrávce spolupracovala celá řada znamenitých muzikantů, třeba i stylově zdánlivě odjinud. Saxofonista Štěpán Markovič, houslista Jan Hrubý, klávesák Zdeněk Zdeněk, kytarista Michal Pavlíček nebo baskytarista Vladimír Kulhánek byli snáze přiřaditelní k rocku nebo k jazzu, zde pomohli k decentně modernímu mainstreamovému zvuku. Hudební a zvukovou režii měli na starosti Roman Cejnar a Dalibor Votava. Výlučnou záležitostí se stala spolupráce se Simonem Heyworthem, která se uskutečnila se souhlasem společnosti Filmtrax, Londýn. Simon Heyworth, který dělal zvukovou mixáž *Potměšilého hosta*, si získal pověst zejména jako koproducent legendárního *Tubular Bells* Mika Oldfielda.

Hana Hegerová se díky albu *Potměšilý host*, které vydal Supraphon v roce 1987, posunula v čase a získala nové posluchače, aniž by ztratila cokoli z tradiční šansonové intenzity.

Ještě před vydáním alba na podzim roku 1986 vyšel hit *Levandulová* spolu s písní *Denim blue* na SP desce a dostal se na přední příčky prodejních hitparád i do vysílání Československého rozhlasu a televize. Vedle neodolatelné *Levandulové* jsou dnes již evergreeny také písně *Denim blue*, *Vana plná fialek* nebo titulní *Potměšilý host*. Všechny ostatní songy pak spoluvytvářejí skvěle soudržné a nezapomenutelné album. Téměř okamžitě se po jeho vydání snesla na Hegerovou, Hapka a Horáčka chvála recenzentů a především obrovský zájem ze strany diskofilů. Když v roce 1988 požádala redakce hudebního měsíčníku *Melodie* odborníky, aby svými hlasy rozhodli o nejlepších tuzemských umělcích v několika kategoriích, Hegerová s *Potměšilým hostem* vyhrála kategorie: *Zpěvačka roku*, *Album roku* a *Single*

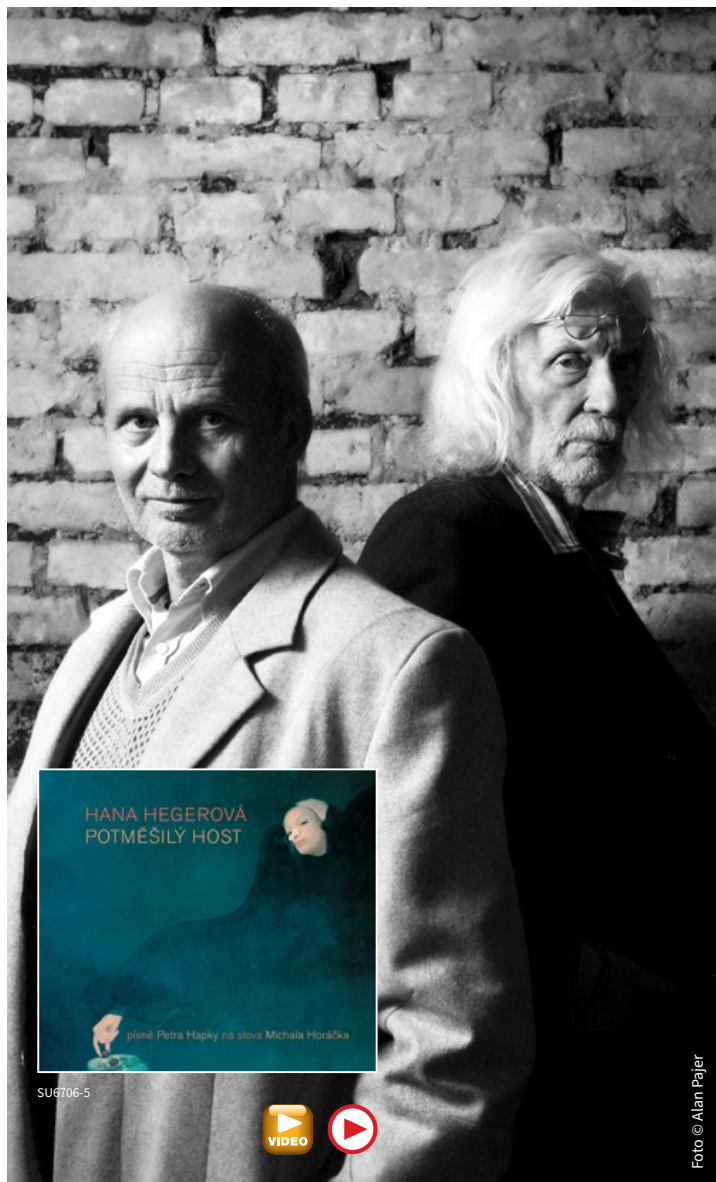
roku. Pozornost vzbudil i obal *Potměšilého hosta* s křečce básnivým obrazem akademického malíře Bedřicha Dlouhého, k jehož dílu se později Hapka s Horáčkem vrátili u přebalu alba *V penzionu Svět* (1988).

Nové reedici *Potměšilého hosta* se dostalo aktuálního remasteringu. Album na CD obsahuje sedm bonusových nahrávek vybraných Petrem Maláskem, mnohalejším klavírním doprovázcem, kapelníkem a producentem Hany Hegerové. „Při výběru bonusů jsem se řídil třemi kritérii: soustředil jsem se výhradně na písně skladatele Petra Hapky, za celou kariéru jich napsal pro Hanu Hegerovou bezpočet; myslel jsem na naši nejmilejší Paní Hegerovou a vzpomínal jsem, které z těchto písní ráda zpívala, když ještě zpívala. V neposlední řadě jsem myslel na posluchače, aby dostali koktejl písní, v němž budou zastoupeny všechny chutě a barvy, které spojení těchto výjimečných osobností skýtá. Doufám, že se tento výběr bude posluchačům líbit alespoň tak

jako mně,“ dodává ke svému výběru bonusů Petr Malásek.

Petr Hapka napsal pro legendární šansoniérku mnoho písní, zvláštní místo však bude navždy mít právě album *Potměšilý host*, jehož titulní skladbou Hana Hegerová poslední léta končila své beznadějně vyprodané koncerty. Díky nové speciální reedici *Potměšilého hosta* se tak o jeho výjimečnosti mohou přesvědčit i další generace posluchačů.

Hana Hegerová obdržela v roce 2011 Diamantovou desku Supraphonu za 1,500.800 prodaných zvukových nosičů v letech 1964 až 2011. V roce 2016 Supraphon vydal výpravný 10CD komplet *Cesta*, který shrnuje českou albovou tvorbu Hany Hegerové od roku 1966 do roku 2011, doplněnou o německou koncertní nahrávku a výběr singlů z šedesátých let. Nové, remasterované vydání alba *Potměšilý host* vychází 19. června 2020 na LP, CD a v digitálních formátech.

CLARINET FACTORY OPĚT (O)ČARUJE ZVUKEM!

Tři roky po albu *Meadows*, které vyšlo u belgického labelu, píše mezinárodně oceňovaný ansámbl Clarinet Factory další kapitolu své fascinující objevné cesty za možnostmi zvuku klarinetů i hudby obecně. Novinka, která dostala název *Pipers*, vyjde 12. června u Supraphonu a soubor na ní opět posouvá chápání termínu crossover i klarinetů jako takových do dosud netušených rovin! Naladit se můžete audiem k úvodní skladbě alba *What a Love*. V případě předobjednávky CD verze alba za zvýhodněnou cenu prostřednictvím Supraphonline.cz jej fanoušci navíc obdrží s podpisy celého kvarteta!

„Když tvoříme, snažíme se nepojímat klarinet tak, jak jej posluchač má v hlavě dopředu zažitý. V momentě, kdy zvuky provlékneme efektem, dostaneme úplně novou barvu a náladu a už opravdu skoro zapomínáme, že jsme klarinetisté, přizpůsobíme tomu i způsob hry. Jednoduše řečeno – hrajeme tak, jak to v tu chvíli slyšíme. Když tam cítíme basu, napodobíme ji, když klezmer, tak napodobíme ten, stejně jako třeba zvířecí jekot nebo souzvuky připomínající folklórní píšťaly či alikvotní zpěv. Mnoho těchto způsobů hry pochází třeba i ze soudobé vážné hudby, různé slaptony, vícezvuky, echotony, takže řemeslo už vlastně máme dávno od škol ve výbavě. Jen se ho nebojíme použít k našemu ‚nevážnému‘ obrazu,“ poodkrývá kapelník Jindřich Pavliš zvukovou magii,

s níž CF dokážou vykouzlit své podmanivé zvukové obrazy.

Ty v sobě snoubí prvky alternativy, jazzu či world music s odvážnými zvukovými experimenty i klasickou písňovou formou, již zastřešují kosmopolitními texty v angličtině, češtině či španělštině, zaobalené do sametového zpěvu Vojtěcha Nýdla. Oproti předchozím albům počínám tentokrát Clarinet Factory kladou navíc větší důraz na vlastní intimitu a sevřenost souboru. Důležitým aspektem je přitom i fakt, že novinka *Pipers* byla nahrána téměř live v renomovaném Studiu SONO a s přispěním zvukového kouzelníka Milana Cimfeho v roli hosta. Ten dodal špetku „rockové energie“.

S autentičností a syrovostí tolik typickou pro jejich živá vystoupení v kombinaci s využitím inovativních elektronických

i akustických nástrojů, od efektových zařízení přes elektronický klarinet, až třeba po loopery, se tak podařilo Clarinet Factory docílit ve světě zcela ojedinělého zvuku!

„Některé efekty a postupy už za ty roky důvěrně známe, takže si dovedeme představit, co různé delaye, reverby, oktávěry nebo harmonizéry udělají. Je ale milion možností, jak je nastavit, a my se vybavili tak, abychom s nimi mohli přímo na pódiu pracovat jako s hudebními nástroji dle své vlastní představy. Zároveň prozkoumáváme nové algoritmy efektů, učíme se ovládnout loopery tak, aby smyčky neovládaly nás. Zrovna loopery jsou pro nás úplně novou kapitolou, kterou poprvé využíváme právě na *Pipers*. Neuvěřitelně rozšiřují možnosti. Z kvarteta jsou schopné udělat i pořádný bigband,“ usmívá se Pavliš.

Album kromě všeho výše zmíněného zaujme také obalem z dílny renomovaného grafika Pavla Fuksy, jenž s charakteristickým rukopisem ztvárnil na titulu dle svých slov „chemické složení vydechovaného vzduchu, rozeznávajícího klarinet“.

„Ale dá se to vnímat i přeneseně, naše hudba jako celek je výsledkem působení rozličných prvků, našich rozdílných osobností nebo třeba i právě různých stylů... A všechny jsou důležité...“ dodává k tomu kapelník čtyřčlenné skupiny ve složení Luděk Boura, Vojtěch Nýdl, Jindřich Pavliš a Petr Valášek, která svou tvorbu úspěšně prezentovala mimo jiné na mezinárodních přehlídkách *Mundial Montreal*, *Classical: NEXT* či *WOMEX* a je nasnadě, že s novým albem se tento výčet jistě ještě rozroste...

TATIANA DYKOVÁ

NAČETLA OBLÍBENÝ ROMÁN JANA OTČENÁŠKA „KDYŽ V RÁJI PRŠELO“

Jan Otčenášek se řadí k úspěšným autorům české literatury druhé poloviny 20. století, napsal řadu knih a scénářů, podle kterých vzniklo několik mimořádných filmů a významných televizních seriálů. Román *Když v ráji pršelo* patří k jeho nejúspěšnějším knihám, které stále vycházejí v nových reedicích, a právě v dnešní době je aktuálním návodem, jak uniknout stresu, shonu a nevlídnosti současného uspěchaného života. Supraphon vydává tento Otčenáškův knižní evergreen 12. června 2020 v citlivém podání herečky Tatiány Dykové, poprvé v audioknižní podobě.

Když v ráji pršelo je příběhem dvou mladých intelektuálů Petra a Ludmily, kteří opustí Prahu a své kulturní zázemí a odstěhují se do zapadlého šumavského pohraničí. Zde se pokoušejí zrestaurovat rozpadlý opuštěný hotel. Uprostřed nádherné šumavské přírody, vydání na milost a nemilost nepohodě a krajnímu nepohodlí, objevují své nečekané vlastnosti a schopnosti i sebe navzájem. „Vyprávění je vtipné, optimistické a vhodné pro posluchače

všech věkových kategorií. Dokáže zlepšit náladu a pohled na život,“ dodává k novince Supraphonu producentka a režisérka Naďa Dvorská.

Tatiana Dyková ve své interpretaci tohoto proslulého románu nesmírně citlivě a účinně zdůraznila něhu, humor a láskyplnou sílu milostné dvojice. „Přijmutí nabídky načíst knihu *Když v ráji pršelo* bylo podmíněno dobou v čase koronavirové karantény, kdy jsme s celou rodinou tři měsíce

žili na samotě Šumavy v naší chalupě. Takže nemusím ani vysvětlovat, že s protagonistkou knihy mám společného víc než jen lásku k jednomu muži,“ uvedla ke vzniku audioknihy Tatiana Dyková a ještě poznamenala: „Knihu jsem četla před lety jako dívka, ale už jsem na ni zapomněla. Teď, když jsem si ji přečetla znovu, okouzila mě čeština Jana Otčenáška a neuvěřitelná až geniální schopnost vcítit se do ženské duše. Je to opravdu poutavý a křehký příběh o jedné velké lásce.“

Audiokniha *Když v ráji pršelo* přenese v rozsahu bezmála sedmi hodin posluchače do příběhu, který poukazuje na opravdové lidské hodnoty, jako jsou láska a vřelý cit. V příběhu nechybí humor ani nadhled, tolik potřebný k překonávání nástrah osudu. Kongeniální interpretaci Tatiány Dykové v podkresu podporuje náladotvorná hudba Jiřího Bulise a Petra Hapky. Titul vydává Supraphon již v pátek 12. června 2020 na CD-MP3 i v digitální podobě.

SU6617-2

Foto © Karel Bezouška

PETR JANDA

NETUŠIL JSEM, ŽE UDĚLÁME S PRÁZDNINAMI TAKOVOU DÍRU DO SVĚTA.

Šesté řadové album skupiny Olympic Prázdniny na Zemi...?, první část trilogie, na kterou volně navazují alba Ulice z roku 1981 a Laboratoř z roku 1984, zahájilo před čtyřiceti lety zcela novou kariéru jedné z nejstarších českých bigbitových kapel. Projekt, za nímž stáli autor hudby a aranžér Petr Janda a textař Zdeněk Rytíř, se objevil v těchto dnech v reedici.

Jako remasterované LP, CD a digitální verze nabízí deset koncertních bonusů navíc a rekonstruovaný obal z nalezených původních diapositivů fotografa Alana Pajera doplněný bohatou dokumentací. V rámci vydávání řady vinylových řadových alb chystá Supraphon také reedici třetího alba Olympiku Jedeme jedeme a kapela samotná připravuje nové album. Na něm už nebude hráč na klávesové nástroje Jiří Valenta, na jehož místo kapela vyhlásila konkurz. Více ke vzpomínkám na Prázdniny na Zemi...? a novinkám v Olympiku sděluje Petr Janda.

Jaká byla premiéra Prázdnin, kterou jste odehráli ve složení Petr Janda (kytara, zpěv), Miroslav Berka (klávesy), Milan Broum (basová kytara) a Petr Hejduka (bicí) 13. května 1979 v Hudebním divadle Karlín?

Byla úžasná, ale abych řekl pravdu, netušil jsem, že uděláme s Prázdninami takovou díru do světa. Nebyl jsem si jistý, jestli se jedná o to pravý ořechový, byl to takový náš první pokus o větší celek než normální koncept s písničkami. Rozhodně by mě nikdy nenapadlo, že za 40 let vyjde reedice

a že se tenhle projekt bude označovat za nejlepší desku, jakou kdy Olympic natočil.

Myslíte si taky, že je to nejpodivnější nahrávka Olympiku?

Dneska už ano. A taky si myslím, že to bylo nejkrásnější jevištní zpracování, jaké jsme kdy udělali. Ještě samozřejmě s Ulicí, ta byla taky vynikající.

Vzpomínáte si na reakce fanoušků zvyklých do té doby od Olympiku na krátké melodické skladby?

Hlavně si vzpomínám, že se k nám vrátili takoví ti ortodoxní rockeři, kteří nás opustili v době Jiřího Korna, Pavla Petraše a Petra Hejduka, kteří Olympic tlačili do popu. Po Prázdninách se bigbitoví příznivci vrátili a říkali, že na tohle čekali.

A co říkáte názorům, že jste Prázdninami na Zemi naskočili na cestu vyšlapanou Pink Floyd?

Světová kultura se ubírá podobným směrem. To platí i pro starou klasickou hudbu. Ačkoliv se ti lidé vůbec neznali a neslyšeli svá díla, skládali podobné věci. Ta doba

sama nějak předurčí vývoj. Koncepční alba byl trend, který zákonitě přišel vývojem rokenrolu. Za první vlašťovku lze považovat ucelenou desku Beatles Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band, ale to bylo o mnoho let dříve. A pak se k tomu schylovalo zrovna tak v Británii jako třeba v Česku. Vůbec v tom nebyl žádný kalkul, ale normální trend. Rozhodně si nevzpomínám, že bychom v souvislosti s Prázdninami mluvili o Pink Floydech. S tím projektem přišel textař Zdeněk Rytíř, že už nechce dělat písničky, ale celou desku jako román. Mě to vyhovovalo už proto, že jsem nemusel na novou desku pustit Petra Hejduka s jeho popikem, jehož hraní mě strašně štvalo. A taky jsme konečně měli manažera Miloše Zapletala, o kterém jsem byl přesvědčený, že to bude umět dát všechno dohromady včetně fotografů, scénografů a tak.

Na jaře jsem navštívil Rytíře, se kterým jsem předtím delší dobu nemluvil, v létě jsem to napsal, pak jsme program nazkoušeli v jídelně v hotelu v Železně Rudě, který jsme si celý s režisérem, scénografem, kostymérem a celou partou na týden pronajali. Pamatuju se, jak jsme z toho byli čím dále

tím více nadšenější. Teda kromě Hejduka, který věděl, že éra jeho popíku v Olympiku skončila. Ale zase musím říct, že taky pracoval...

Zajímavý mi přijde ekologický námět desky, v dnešní době velmi aktuální...

Jak už to tak bývá, byla to náhoda. Dělal jsem rozhovor v Českém rozhlasu a byl tam chlápek, který se zabýval ekologií. Já v té době ani nevěděl, co to znamená. On byl členem týmu, který připravoval neveřejnou zprávu pro vládu. Mě ten elaborát ukázal, a já viděl, jak jsou na tom voda, stromy, vzduch a města špatně. A všechna ta témata jsem nabídl Rytířovi ke zpracování.

Takže námět byl vašim nápadem?

Ano, Rytíř chtěl vynořovat Atlantidu. To byla taková jeho láska, ale já k tomu nikdy moc blízko neměl. Ekologie byla něco jiného, aktuálního s politickým podtextem. Zvláštní bylo, že ačkoliv byla vlastně tabu, tehdejší bolševici tu desku pustili. Když si pozorně přečtete texty, třeba Vzdálenosti (Země), to byl vlastně problém emigrace.

Dodnes jsem nepochopil, jak to mohlo projít.

Jak jste dlouho Prázdniny hráli?

Asi rok a půl. Objeli jsme celou republiku a už jsme měli chuť udělat něco nového. Měli jsme i několik koncertů v Rakousku, vezli jsme tam celé představení včetně promítacích pláten. Samozřejmě nepřišlo moc lidí, ale propagace Olympiku to byla skvělá. Pak jsme s tím byli v Rusku. Tam jsme ta plátna nevezli, protože jsme se přepravovali letecky. Taky jsme to postavili v polských Sopotech na festivalu, kde to bylo šílené, protože jsme měli jen krátkou přestávku na přestavění scény. Naštěstí jsme to uměli, protože nám to technika odmítala stavět.

Bonusy na CD dokládají, že jste se k Prázdninám vrátili...

Ano, tuším, že v roce 1991 v pražském Kongresovém sále. Scéna byla trochu jiná

s obrázky od světových malířů jako Victor Vasarely nebo Salvador Dalí. Měli jsme tam i hosty, sbor a taky s námi zpíval Olin Nejezchleba. Připsal jsme tam s Rytířem dvě písničky, Záření a Nuda na Zemi, a koncert jsme končili Otázkami. Program to byl nádherný, ale v té době po sametové revoluci jsme neměli šanci.

Ale pak jste Prázdniny na Zemi připomněli v rámci projektu Trilogie tour 2006.

To iniciovali fanoušci. A teď už zase na nás tlačí. Takže se k Prázdninám možná ještě vrátíme, protože tahle muzika se hraje úplně sama. Musím se pochválit.

Zajímavé je, že se z téhle desky nevyloupnul žádný singlový hit.

Tam opravdu nebyl vůbec žádný hit. A přitom je to jedna z našich vůbec nejprodávanějších desek. A to je ten rokenrol, to prostě pop neumí...

A jak to vypadá s novou deskou, o které se začíná mluvit?

Písničky už mám složené dva měsíce. Už je dopilovávám, klukům jsem je poslal.

Nepřišla do toho nevhod výpověď od klávesáka Jirky Valenty?

On od nás odešel, dalo by se říct, v optimální době. Stejně teď nehrajeme a máme čas se připravit na nového klávesáka. Jakmile ho na konci května vybereme, tak začneme v červnu natáčet novou desku. Vyjit by měla v září, ale kdo ví, co bude. V každém případě ji natočíme. Hrát začneme až v září nebo možná v červenci.

Kdy bude nový klávesák?

Máme to vymyšlené tak, že 28. až 30. května budou tři dny na konkurz pro posledních pět z celkového počtu asi 30 uchazečů. Každý zahraje tři písně na živo, a pak do toho necháme kecat u členy našeho

fan klubu v rámci živého vystoupení Víkend pro seniory 2 z nahrávacího studia Propast. Hledáme někoho, kdo by přinesl na desku nějaký vklad. Nejde jen o hraní, chybí nám osobní kontakt. Není to tak jednoduché, ten člověk nám nesmí lézt na nervy hned po třetím koncertě.

V sérii reedic vinylových alb Olympiku dojde na třetí řadové album z roku 1971. Jedeme jedeme Jaký k němu máte vztah?

Poměrně dobrý. To je jedna z těch nahrávek, kdy jsme se rozloučili s basákem a textařem Pavlem Chrastinou, protože naše vztahy už byly hrozně napnuté. Přišel Honza Hauser, většinu textů napsal Rytíř, takže je znát, že je to jiné. Hauser má takovou „koktavou“ basu oproti té „liné“ Chrastinově. Ta deska byla docela pěkná a mimo jiné přinesla hit Bon soir made-moiselle Paris.

KŘEST AUDIOKNIHY O STATEČNÉM KOVÁŘI

NYNÍ V AUDIOKNIZE A NA DIVADLE

V Městském divadle Brno proběhla v pondělí 8. června 2020 premiéra pohádkového muzikálu a křest CD audioknihy *O statečném kováři*. Velká sláva se konala za účasti herce Pavla Kříže, který před lety ztvárnil filmového „kováře“ a pro Supraphon nyní audioknihu *O statečném kováři* načetl.

Na fotografiích je Pavel Kříž s představitel divadelního kováře Alešem Slaninou a s audioknihou, kterou v rámci premiéry pokřtili. Na jedné fotografii jsou dokonce kováři tři, ještě i s úplně nejmladším Mikešem, kterého v MDB hraje Tobiáš Latzka.

Samotného křtu se ujali pánové Petr Ulrych s Pavlem Křížem. Petr Ulrych je autorem hudby, jak filmové, tak divadelní a ústřední píseň v podání Hany a Petra Ulrychových zaznívá samozřejmě i na audioknize.

Webové stránky
Městského divadla Brno
www.mdb.cz

SU6609-2

MEZINÁRODNĚ ÚSPĚŠNÝ LOUTNISTA JAN ČIŽMÁŘ VYDÁVÁ „CODEX JACOBIDES“ V PREMIÉŘE NA DOBOVÉ NÁSTROJE

Jan Čižmář studoval loutnu v Londýně a Haagu u skutečných mistrů (Nigel North, Joachim Held, Jacob Lindberg, Mike Fentross či Christina Pluhar) a dnes je ve světě vyhledávaným sólistou i komorním hráčem. Na své nové nahrávce, která vznikla podle rukopisu loutnových tabulatur známého pod názvem Codex Jacobides, dává v různých kombinacích zaznít osmi loutnovým nástrojům rozličné velikosti a ladění, občas společně s flétnovým či loutnovým souborem a zpěvem. Tato degustace hudebního světa rudolfínské Prahy je skutečnou delikatesou nejen pro znalce. Posluchačům budou některé skladby povědomé z legendárního alba souboru Spirituál Kvintet Písničky z roku raz dva. Skladby ze zlomku loutnové tabulatury Codex Jacobides, jedné z nejvýznamnějších českých památek loutnové a instrumentální hudby Prahy okolo roku 1600 vychází na CD i v digitálních formátech již v pátek 12. června 2020. Na albu loutnista Jan Čižmář spolupracoval s Českým loutnovým orchestrem, zpěvačkou Eliškou Tesařovou a hráčkou na violu da gamba Magdou Uhlířovou.

Loutna, bezesporu nejoblíbenější nástroj měšťanstva a šlechty v Evropě 16. a 17. století, zanechala výrazné stopy i v Praze za vlády císaře Rudolfa II. Rukopis loutnových tabulatur známý pod názvem **Codex Jacobides** patrně sepsal hudebně nadaný student pražské univerzity počátkem 17. století. Najdeme v něm zápisy dobových tanců, intabulace písní a vokálních vícehlasů; skladbičky německé, anglické, francouzské, italské i polské. Velkou zajímavostí jsou intabulace vokálních villanell Jacoba Regnarta, působilého na dvoře Rudolfa II. Tyto původně německé písně si našly cestu z císařského dvora mezi lid, kde si pak s českými texty žily vlastním životem. Kromě nich tu najdeme díla Michaela Praetoria, Johna Dowlanda či Jeana Plansona.

S hlavním protagonistou nové nahrávky **Janem Čižmářem** si povídáme jen pár dní před vydáním alba u Supraphonu:

Studoval jste hru na loutnu například u Nigela Northa, Joachima Helda či Jacoba Lindberga – jak vzpomínáte na tento čas?

Úžasně roky, kdy každý den otevřel novou kapitolu, nové objevy, nové hudební zkušenosti a kontakty. Získal jsem hudební i osobní přátelství, ze kterých čerpám dodnes. Zejména Nigel North mne nesmírně ovlivnil jak hráčsky tak pedagogicky. Stejně tak Joachim Held, se kterým nyní i často vystupujeme na společných koncertech a objevujeme repertoár pro dvě loutny - ostatně na podzim do koncertního programu zařadíme i skladby z Codexu Jacobides.

Loutna, bezesporu nejoblíbenější nástroj v Evropě 16. a 17. století, jaká byla vaše cesta k tomuto pozoruhodnému nástroji ve 21. století?

Od kytary, jak jinak... Prošel jsem si zážitky s kytarou u táboráku, v garáži, v tehdy ještě zakouřených klubech, na zábavách, ale i na silvestrovských galakonzertech v Lucerně či grandhotelu Pupp po boku hvězd pop music. Také angažmá v divadle, v muzikálu, s bigbandy... nakonec ale zvítězila klasická kytara a studium na konzervatoři. Pak se to vše tak nějak propojilo a dostal jsem se ke kořenům - podvědomě ve mně snad byly i ty písně Spirituálu... a objevila se loutna, obrovská kapitola sama pro sebe, která propojuje historii, umění a kulturu obecně, je to taková hudební archeologie. Ostatně jsem z archeologické rodiny.

Co bylo při nahrávání alba nejsložitější?

Asi balancování na hraně mezi editorem – badatelem a interpretem. Editor, který ví o všech chybách a omylech v rukopise stejně jako o možnostech, co vše by mohlo nebo mělo být jinak. A na druhé straně interpret, který chce bavit posluchače, předávat radost a krásu. Věřím, že se podařilo vybalancovat obojí. Být věrný odkazu našich předků a zároveň sám sobě, své vlastní interpretaci dávno zapomenutých melodií.

Co vás nejvíce těší ve spojení s tímto albem?

Jednak návaznost na odkaz pana Tichoty. Setkávání a spolupráce s ním je vlastně splněným sen. A pak mám velkou radost z toho,

jaká pestrá nahrávka se nám podařila. Není to obyčejné album sólové loutny, ale pestrá mozaika jak repertoárově tak barevně. Jsem rád za vrstvené skladby, kde sám se sebou hraji na řadu nástrojů a zvukově to vyšlo moc hezky. Jde vlastně o takový moderní studiový přístup, rozhodně ne běžný v klasické branži. Ale pokud by takové možnosti měl hudebník v 17. století, věřím tomu, že by je taky využíval... Velký dík patří režisérovi Jakubovi Hadrabovi za skvělou práci.

Hlavně věřím, že posluchači si uvědomí, že to co je zapsáno, a co se nám dochovalo v muzeu, není to, co tehdy znělo - a není to ani to, co zní z alba. Každý interpret otiskne svoji stopu... a v neposlední řadě je třeba si uvědomit, že album je „jen“ třešnička na dortu nádherné edice té mimořádné

památky české hudební historie, jakou Codex Jacobides je.

Probrali jste s Jiřím Tichotou jeho osobní vzhled k těmto skladbám?

Pan Tichota je pro mne velkým vzorem. Mne vlastně ty písně obrovsky inspirovaly, když jsem se učil hrát na kytaru a otevřely mi i svět historické hudby a sní spojené poetiky. Vše ostatní se na to pak nabalilo a cesta k loutně byla vzpomínáním na Růžičku a Podzimní, kterou jsem hrával předtím u táboráku. Moje účast na několika živých koncertech se Spirituálem byla také úžasným zážitkem.

Můžete říci něco o nástrojích, které používáte? Nejsou asi úplně běžné.

Každý nástroj je odlišným typem. Některé jsou běžnější – renesanční loutna in G je asi nejběžnější nástroj pro kohokoliv, kdo již něco o staré hudbě slyšel. Jiné, jako například orpharion jsou opravdovou lahůdkou i pro odborníky. Nástroje jsou z dílen mistrů loutnařů z celého světa, za asi nejzácnější považuji dvoukrkou loutnu, kterou vyrobil legendární Michael Lowe, jejíž předchozí majitel byl Anthony Rooley a ten nástroj má za sebou stovky koncertů a desítky CD ještě legendárnějšího souboru The consort of Muske, pravidelně doprovázel Emmu Kirkby, nebo i osobně mi velice blízkou Evelyn Tubbs. Je to, jako by část duše těchto osobností zůstala v tom nástroji.

Chystáte koncertní provedení skladeb nahraných na album?

Určitě, dokonce původně již v dubnu a v květnu bylo v plánu velké turné přes Čínu do USA a pak Chile, Argentiny a Brazílie. V červnu byl v přípravě galakonzert v Praze ve spolupráci s Národním muzeem - Českým muzeem hudby, kde se mělo křtít CD i celý komplet kritické edice ze které album vychází. Bohužel koronavirus to změnil. Ale na podzim doufám v Česku proběhne několik sólových koncertů. Někdy na podzim ale snad bude v ČMH galakonzert, kde i konečně slavnostně prezentujeme celý komplet edice a CD. To americké turné doufám proběhne také co nejdříve. Hudba z alba pak letos – dá li koronavirus – zazní také v Německu, Rakousku, Polsku a na Slovensku.

SU4278-2

ALBUM VZNIKLO VE SPOLUPRÁCI
S ČESKOU LOUŤNOVOU SPOLEČNOSTÍ,
NÁRODNÍM MUZEEM A SPOLEČNOSTÍ
ARTIN

Foto © Pert Dyrč

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221966604, fax (+420) 221966630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon